

Projekt

Prezydenta Miasta Zabrze

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA ZABRZE**

z dnia 2021 r.

w sprawie przekazania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713, poz. 1378) i art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325) na wniosek Prezydenta Miasta Zabrze,

uchwala się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się skargę mieszkańców z dnia 15 marca 2021 r. na uchwałę Nr XXVIII/465/20 Rady Miasta Zabrze z dnia 21 grudnia 2020 r. Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach wraz z aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Zabrze.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

W dniu 15 marca 2021 r. do Urzędu Miejskiego w Zabrzu wpłynęła skarga ... na uchwałę Nr XXVIII/465/20 Rady Miasta Zabrze z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie wyrażenia zgody na sprzedaż w drodze bezprzetargowej nieruchomości zabudowanej położonej w Zabrzu przy Al. Wojciecha Korfatego, stanowiącej własność Gminy Miejskiej Zabrze.

Skarżący, powołując się na art. 87 ustawy o samorządzie powiatowym, za pośrednictwem Rady Miasta Zabrze wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, w której domagają się uchylecia powyższej uchwały w całości, zarzucając jej naruszenie przepisów Konstytucji RP, w szczególności art. 32 § 1 i 2, art. 64 § 2 oraz art. 37 ust. 3 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Zgodnie z art. 87 ustawy o samorządzie powiatowym, każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ powiatu w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Legitymację do wniesienia skargi na podstawie art. 87 ustawy o samorządzie powiatowym, czy art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, ma „każdy czyj interes prawny lub uprawnienia zostały naruszone” uchwałą rady gminy.

Prawo do skargi przysługuje jednak tylko takiemu podmiotowi, który wykaże, że jego interes prawny został naruszony. Zgodnie z orzecznictwem sądowym, składający skargę musi wskazać na normę materialnego prawa administracyjnego, z którego swój interes prawny wywodzi, przy czym nie mogą to być przepisy dotyczące zadań gminy (wyrok NSA z dnia 10 lutego 2015 r., I OSK 2349/14). Interes prawny powinien być aktualny, osobisty i dotyczyć bezpośrednio strefy prawnej określonego podmiotu (wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 6 maja 2015 r., II SA/Rz 208/15). Podstawę legitymacji strony musi stanowić przepis prawa materialnego wskazujący na własne prawo lub obowiązek podmiotu, które podlegają skonkretyzowaniu w postępowaniu administracyjnym. Stwierdzenie istnienia interesu prawnego sprowadza się zatem do ustalenia związku o charakterze materialnoprawnym między obowiązującą normą, a sytuacją prawną konkretnego podmiotu.

Skarżący musi wykazać, w jaki sposób doszło do naruszenia jego prawem chronionego interesu lub uprawnienia (wyrok NSA z dnia 22 lutego 2006 r. sygn. akt II OSK 1127/05, dostępny jw.), a także wykazać, że zaskarżona uchwała naruszając prawo, negatywnie wpływa na jego sytuację prawną, pozbawiając go pewnych uprawnień czy też uniemożliwiając ich realizację. Naruszenie interesu prawnego musi mieć charakter bezpośredni i realny, a nie przyszły i niepewny, oparty na przewidywaniach i przypuszczeniach (wyrok NSA z 14 marca 2002 r., sygn. akt II SA 2503/01). Skarżący musi wykazać, że w konkretnym wypadku istnieje związek pomiędzy jego własną, prawnie gwarantowaną (a nie wyłącznie faktyczną) sytuacją, a zaskarżoną uchwałą, to znaczy, że zachodzi związek polegający na tym, że uchwała narusza (czyli pozbawia lub ogranicza) jego interes prawny lub uprawnienie, albo jako indywidualnego podmiotu, albo jako członka określonej wspólnoty samorządowej (wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2003 r., sygn. akt III RN 42/02, OSNP 2004/7/114). Na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania się nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym w dacie wnoszenia skargi, naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia.

Powołane w skardze okoliczności nie świadczą o naruszeniu interesu prawnego uprawniającego do zaskarżenia przedmiotowej uchwały, natomiast ewentualne istnienie interesu faktycznego, w świetle art. 101 ust. 1 u.s.g. nie jest wystarczające do uznania legitymacji skarżących. Od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, kiedy to konkretny podmiot jest wprawdzie zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy, lecz dla którego z przepisu prawa nie wynikają żadne uprawnienia lub obowiązki (np. wyrok NSA z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt I OSK 1503/18, postanowienie WSA w Gdańsku z 24 marca 2021 r. sygn. akt II SA/Gd 918/20).

Strona skarżąca nie wskazała żadnego przepisu prawa, który uprawniałby ją lub zobowiązywał do czegokolwiek w związku z podjęciem zaskarżonej uchwały.

Zaskarżona uchwała Nr XXVIII/465/20 Rady Miasta Zabrze z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie wyrażenia zgody na sprzedaż w drodze bezprzetargowej nieruchomości zabudowanej położonej w Zabrzu przy Al. Wojciecha Korfatego, stanowiącej własność Gminy Miejskiej Zabrze została podjęta zgodnie z art. 37 ust.3 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami(t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 ze zm.). Nabywca spełnił wymogi wynikające z powyższego przepisu prawa, w oparciu o postanowienia umowy dzierżawy zawartej z Gminą.

Art. 37 ust. 3 ugn wprowadza możliwość zwolnienia z obowiązku sprzedaży nieruchomości w drodze przetargu z uwagi na podmiot korzystający z tej nieruchomości przy spełnieniu następujących warunków: zbycie następuje na rzecz dzierżawcy nieruchomości, umowa dzierżawy została zawarta na co najmniej

10 lat, nieruchomość została zabudowana na podstawie zezwolenia na budowę. Ustawa wyłącza kompetencje co do sposobu zagospodarowania nieruchomości stanowiących własność gmin przyznaje organom danej gminy, przy zachowaniu wymogów zawartych w odrębnych przepisach prawa.

Bezwzględny wymóg ustawowy dopuszczalności skargi wniesionej na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. jest, aby zaskarżona uchwała została podjęta w sprawie z zakresu administracji publicznej. Tymczasem uchwały organu stanowiącego gminy będące oświadczeniem woli organów gminy jako podmiotu prawa cywilnego i podjęte w konkretnej sprawie, nie powinny podlegać kontroli sądu administracyjnego. Uchwała niezawierająca żadnych elementów władztwa publicznego i mająca w zamierzeniu wywołać wyłącznie skutki cywilnoprawne nie jest bowiem w swym charakterze uchwałą z zakresu administracji publicznej. Czynności organów gminy dotyczące wprowadzenia gospodarowania mieniem komunalnym, ale jako odnoszące się do umów cywilnoprawnych (sprzedaży, najmu lub dzierżawy na okres do trzech lat) nie kwalifikują się do aktów z zakresu administracji publicznej, gdyż pozostają wyłącznie w sferze właścicielskiej gminy, co wyłącza dopuszczalność skargi (np. postanowienie NSA z 4 stycznia 2017 r. sygn. akt I OSK 2778/16).

Zgodnie z art. 54 § 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi.

Z uwagi na fakt, iż zaskarżona uchwała została uchwalona przez Radę Miasta Zabrze, skarga do sądu administracyjnego musi zostać wniesiona za pośrednictwem tego organu.

Organ, o którym mowa przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania.

Wobec tego, iż skarga jest nieuzasadniona, podjęcie uchwały jest konieczne.